

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Censvra Sacrae Facultatis Theologiae Parisiensis, In
Librum cui titulus est: La Défense de l'authorité de N. S.
P. le Pape, ..., contre les erreurs de ce temps, Par Iacques
De Vernant, à Mets, 1658**

Université <Paris> / Faculté de Théologie

Parisiis, 1665

Avthoritate Sacrae Scriptvrae, Conciliorum, Sanctorum Patrum Ecclesiae,
& veterum Theologorum confirmatur Censurae veritas. Pro vndecimâ
Propositione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14744

AVTHORITATE SACRÆ SCRIPTVRÆ,
 Conciliorum, Sanctorum Patrum Ecclesiæ, &
 veterum Theologorum confirmatur Censuræ
 veritas.

Pro vndecimâ Propositione.

Matthæi capite 4.

M Ambulans autem Iesus juxta mare Galilææ, vidit duos fratres, Simonem, qui vocatur Petrus, & Andream fratrem ejus, mittentes rete in mare, (erant enim piscatores) & ait illis: Venite post me, & faciam vos fieri piscatores hominum. At illi continuo relictis retibus secuti sunt eum. Et procedens inde, vidit alios duos fratres, Iacobum Zebedæi, & Ioannem fratrem ejus, in navi cum Zebedæo patre eorum, reficientes retia sua: & vocavit eos. Illi autem statim relictis retibus & patre, secuti sunt eum.

Matth. cap. 10.

Et convocatis duodecim Discipulis suis, dedit illis potestatem spirituum immundorum, ut ejicerent eos, & curarent omnem languorem, & omnem infirmitatem. Duodecim autem Apostolorum nomina sunt hæc primus, Simon qui dicitur Petrus, & Andreas frater ejus, Iacobus Zebedæi, & Ioannes frater ejus, Philippus, & Bartholomæus, Thomas, & Matthæus publicanus, Iacobus Alphæi, & Thaddæus, Simon Chananæus, & Judas Iscariotes, qui & tradidit eum. Hos duodecim misit Iesus, præcipiens eis, dicens: in viam gentium ne abieritis, & in civitates Samaritanorum ne intraveritis: Sed potius ite ad oves, quæ perierunt domus Israël. Euntes autem prædicate, dicentes: quia appropinquavit regnum cælorum.

Matth. cap. 18.

Amen dico vobis, quæcumque alligaveritis super terram, erunt ligata & in cælo: & quæcumque solveritis super terram, erunt soluta & in cælo.

Marcii cap. 6.

Et vocavit duodecim: & cœpit eos mittere binos, & dabat illis potestatem spirituum immundorum.

Marcii cap. 16.

Novissimè recumbentibus illis vndecim apparuit: & exprobravit incredulitatem eorum & duritiam cordis; quia ijs, qui viderant eum resurrexisse, non crediderunt. Et dixit eis: euntes in mundum universum prædicate Evangelium omni creaturæ. Qui crediderit, & baptizatus fuerit, salvus erit: qui verò non crediderit, condemnabitur.

Luc. cap. 6.

Et cum dies factus esset, vocavit discipulos suos: & elegit duodecim ex ipsis (quos & Apostolos nominavit) Simonem, quem cognominavit Petrum, & Andream fratrem ejus, Iacobum, & Ioannem, Philippum, & Bartholomæum, Matthæum, & Thomam, Iacobum Alphæi, & Simonem, qui vocatur Zelotes, & Iudam Iacobi, & Iudam Iscariotem, qui fuit proditor.

Luc. cap. 9.

Convocatis autem duodecim Apostolis, dedit illis virtutem & potestatem super omnia demonia, & ut languores curarent. Et misit illos prædicare regnum Dei, & sanare infirmos.

Luc. cap. 24.

Et ego mitto promissum Patris mei in vos: vos autem sedete in civitate, quoad usque induamini virtute ex alto.

Ioannis cap. 15.

Non vos me elegistis: sed ego elegi vos, & posui vos ut eatis, & fructum afferatis; & fructus vester maneat: ut quodcumque petieritis Patrem in nomine meo, det vobis.

Ioan. cap. 17.

Ego dedi eis sermonem tuum, & mundus eos odio habuit, quia non sunt de mundo, sicut & ego non sum de mundo. Non rogo ut tollas eos de mundo, sed ut serves eos à malo. De mundo non sunt, sicut & ego non sum de mundo. Sanctifica eos in veritate. Sermo tuus veritas est, sicut tu me misisti in mundum, & ego misi eos in mundum, & pro eis ego sanctificabo me ipsum: ut sint & ipsi sanctificati in veritate.

Ioan. cap. 20.

Gavisi sunt ergò Discipuli viso Domino. Dixit ergò eis iterùm: Pax vobis; Sicut misit me Pater, & ego mitto vos. Hæc cum dixisset, insufflavit: & dixit eis: accipite Spiritum Sanctum; quorum remiseritis peccata, remittuntur eis: & quorum retinueritis, retenta sunt.

Act. Apost. cap. 1.

Scriptum est enim in libro Psalmorum: fiat commoratio eorum deserta, & non sit qui inhabitet in eâ: & Episcopatum ejus accipiat alter. Oportet ergo ex his viris, qui nobiscum sunt congregati in omni tempore, quo intravit, & exivit inter nos Dominus Iesus, incipiens à Baptismate Ioannis usque in diem quâ assumptus est à nobis, testem resurrectionis ejus nobiscum fieri unum ex istis.

Act. Apost. cap. 20.

Attendite vobis, & universo gregi, in quo vos Spiritus Sanctus posuit Episcopos, regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo. Ego scio quoniam intrabunt post discessionem meam lupi rapaces in vos, non parcetes gregi.

Cyprianus Epistolâ quinquagesimâ secundâ.

Et cum sit à Christo una Ecclesia per totum mundum in multa membra

divisa, item Episcopatus unus, Episcoporum multorum concordie numerositate diffusus.

Idem Epistolâ 55.

Non scilicet Christus, qui Sacerdotes aut constituit, aut protegit, sed ille, qui Christi adversarius, & Ecclesiæ ejus inimicus, ad hoc Ecclesiæ præpositum suâ infestatione persequitur, ut gubernatore sublato, atrocius atque violentius circa Ecclesiæ naufragia grassetur.

Idem Epist. 63.

Quamquam sciam, Frater Charissime, Episcopos plurimos, Ecclesijs Dominicis in toto mundo divinâ dignatione præpositos, Evangelicæ veritatis ac Dominicæ traditionis tenere rationem, nec ab eo quod Christus Magister & præcepit, & gessit: humanâ & novellâ institutione decedere.

Idem, Epist. 65.

Meminisse autem Diaconi debent, quoniam Apostolos, id est, Episcopos & præpositos Dominus elegit: Diaconos autem post ascensum Domini in cælos Apostoli sibi constituerunt Episcopatus sui & Ecclesiæ ministros: quod si nos aliquid audere contra Deum possumus, qui Episcopos facit, possunt & contra nos audere Diaconi, à quibus fiunt.

Idem, Epist. 69.

Nec hæc jacto, sed dolens profero, cum te judicem Dei constituas & Christi, qui dicit ad Apostolos, ac per hoc ad omnes præpositos, qui Apostolis Vicariâ Ordinatione succedunt: qui audit vos, me audit, & qui me audit, audit eum qui me misit.

Idem, Epist. 75.

Qualis verò error sit, & quanta sit cæcitas ejus qui remissionem peccatorum dicit apud Synagogas hæreticorum dari posse, nec permanet in fundamento unius Ecclesiæ, quæ semel à Christo supra Petram solidata est; hinc intelligi potest, quod soli Petro Christus dixerit: quæcumque ligaveris super terram, erunt ligata & in cælis, & quæcumque solveris super terram, erunt soluta & in cælis, & iterum in Evangelio quando in solos Apostolos insufflavit Christus dicens; Accipite Spiritum Sanctum. Si cujus remiseritis peccata, remittuntur illi: & si cujus tenueritis, tenebuntur. Potestas ergò peccatorum remittendorum Apostolis data est, & Ecclesijs quas illi à Christo missi constituerunt, & Episcopis qui eis ordinatione Vicariâ successerunt.

Idem de unitate Ecclesiæ.

Quam unitatem firmiter tenere & vindicare debemus, maximè Episcopi, qui in Ecclesiâ præsidemus, ut Episcopatum quoque ipsam unum atque indivisum probemus. Nemo fraternitatem mendacio fallat, nemo fidei veritatem perfidâ prævaricatione corrumpat. Episcopatus unus est, cujus à singulis in solidum pars tenetur. Ecclesia quoque una est, quæ in multitudinem latius incremento fecunditatis ostenditur: quomodo solis multi radij, sed lumen unum: & rami arboris multi, sed robur unum tenaci radice fundatum: & cum de fonte uno rivi plurimi defluunt, numerositas licet diffusa

videatur exundantis copiae largitate, unitas tamen servatur in origine. A vel-
le radium solis à corpore; divisionem lucis unitas non capit: ab arbore fran-
ge ramum, fractus germinare non poterit: à fonte præcide rivum, præci-
sus arefcit.

Iulius 1. Epistolâ ad Orientales apud Athanasium Apologiâ 2.

Si igitur verè parem eundemque honorem in omnibus Episcopatibus cen-
setis esse, neque in magnitudine Civitatum (ut vos scribitis) honorem hu-
jus rei crescere arbitramini, oportuit eum, cui concredita est parva Civitas,
in eâ quæ credita est, permanere, & nequaquam, rejecta concredita, ad
eam quæ concredita non est, transvolare: ne eam quæ à Deo data est, as-
pernari, illam verò quæ hominum ambitu concessa est, magnificere vi-
deatur.

Hieronymus Epist. 1.

Absit ut de his quidquam finistrum loquar, qui Apostolico gradui succe-
dentes, Christi corpus sacro ore conficiunt, per quos & nos Christiani su-
mus: qui claves regni Cælorum habentes, quodammodo antè judicij
diem judicant: qui sponsam Domini sobriâ castitate conservant.

Idem, Epist. 85.

Et Galliæ, & Britannia, & Africa, & Persis, & Oriens, & India, &
omnes Barbaræ Nationes unum Christum adorant, unam observant regu-
lam veritatis. Si auctoritas quæritur, orbis major est urbe. Vbicumque fue-
rit Episcopus, sive Romæ, sive Eugubij, sive Constantinopoli, sive Rhegij,
sive Alexandria, sive Tanis; ejusdem meriti, ejusdem est & Sacerdotij, po-
tentia divitiarum, & paupertatis humilitas, vel subliorem, vel inferiorem
Episcoporum non facit. Cæterum omnes Apostolorum successores sunt.

August. in Psalm. 44.

Ergo illorum (Apostolorum) abscessu deserta est Ecclesia? absit, pro Pa-
tribus tuis nati sunt tibi filij: Patres missi sunt Apostoli, pro Apostolis filij
nati sunt tibi: constituti sunt Episcopi. Hodie enim Episcopi, qui sunt per
totum mundum, unde nati sunt? Ipsa Ecclesia Patres illos appellat: ipsa il-
los genuit, ipsa illos constituit in sedibus Patrum. Non ergo te putas deser-
tum, quia non vides Petrum, quia non vides Paulum, quia non vides illos,
per quos nata es, de prole tuâ ibi crevit paternitas, pro patribus tuis nati
tibi filij.

Cyrillus in Commentarijs in Joannem lib. 12.

Quomodo ergo, nec immerito quærit aliquis, quando quidem verè abe-
rat Sancti Spiritus factus est particeps cum Discipulis Servator apparuit, &
insufflavit, dicens, accipite Spiritum Sanctum? Respondemus, Spiritus vir-
tutem in omnes permanasse, & scopum largientis implese. Dedit autem
Christus non aliquibus seorsim, sed universis Discipulis. Quapropter eam
accipiunt, tametsi quidam non aderant, dantis liberalitate non ad præsen-
tes solum contractâ, sed in omnem Sanctorum Apostolorum chorum per-
meante.

Symmachus

Symmachus Papa Epist. 2.

Nam dùm ad Trinitatis instar, cujus una est atque individua potestas, unum sit per diversos Antistites Sacerdotium, quemadmodum priorum statuta à sequentibus convenit violari? huc accedit, quòd ne sit sententiarum varietas, ad ipsam sacrosanctam Catholicam Religionem credimus pertinere: cujus omnis potestas infringitur, nisi universa quæ à Domini Sacerdotibus semel statuuntur, perpetua sint.

Concilium Aquisgranense cap. 7.

Exhinc jam decreverunt Apostoli, Apostolorumque successores per omnes Ecclesias septem Diaconos ordinandos esse. Et cap. 9. in Novo Testamento post Christum Sacerdotalis ordo à Christo cœpit. Ipsi enim primùm datus est Pontificatus in Ecclesiâ Dei, sic enim ad eum loquitur Dominus: Tu es, inquit Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non prævalebunt adversus eam, & tibi dabo claves regni Cœlorum. Hic ergò ligandi, solvendique potestatem primus accepit, primusque ad fidem populum virtute suæ prædicationis adduxit, siquidem & cæteri Apostoli cum Petro par consortium honoris & potestatis acceperunt; qui etiam in toto orbe dispersi Evangelium prædicarunt quibûsque dicentibus successerunt Episcopi qui sunt constituti per totum mundum in sedibus Apostolorum.

Nicolaüs primus Epist. 47.

Subiturus tamen ad Cœlos hanc (Ecclesiam) Apostolis commendavit, ac per eos tanquam hæreditario jure successoribus eorum, nobis scilicet, quos Pastores & Episcopos ac Pontifices super ipsam constituit, ejus providentiæ curam indulgit, quatenus pro patribus nati sunt filij, & pro eis constituti Principes in omnem terram, imitatores eorum essemus, sicut & ipsius Christi. Sic Episcopi hæreditario jure succedunt Apostolis, & cum ita succedunt, à Christo ut Apostoli potestatem jurisdictionis obtinent.

Hincmarus 55. Capitul. cap. 35.

Apostolica Sedes & Catholica Ecclesia, Apostolorum fundamento fundata super angulari lapide Christo Iesu, in quo omnis ædificatio constructa crevit in templum sanctum in Domino, in nobis pro patribus natis filijs, id est, pro Apostolis creatis Episcopis, ut in ordinandis coordinat, ita & in decernendis canonicè condecernit, & in judicandis conjudicat.

Bernardus de Consideratione lib. 3. cap. 4.

Erras, si ut summam, ita & solam institutam à Deo vestram Apostolicam potestatem existimas. Si hoc sentis, dissentis ab eo qui ait: Non est potestas, nisi à Deo: proinde quod sequitur: qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit; & si principaliter pro te facit, non tamen singulariter. Denique idem ait: omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit; non ait, sublimiori tanquam in uno: sed sublimioribus tanquam in multis. Non ergò tua sola potestas à Domino; sunt & mediocres, sunt & inferiores. Et quomodo quos Deus conjunxit, non sunt separandi: sic nec quos subjunxit, comparandi. Monstrum facis, si manu submovens digitum facis pendere de capi-

te, superiorem manui, brachio collateralem. Tale est si in Christi corpore membra aliter locas quam disposuit ipse. Nisi tu putas alium esse qui posuit in Ecclesiâ quosdam quidem Apostolos, quosdam autem Prophetas, alios verò Evangelistas, alios Doctores & Pastores ad consummationem Sanctorum, in opus ministerij, in ædificationem corporis Christi. Atque hoc corpus quod tibi ipse Paulus suo verè Apostolico figurans eloquio, & capiti convenientissimè aptans, totum ex eo compactum perhibet: & connexum per omnem juncturam subministrationis, secundum operationem in mensuram uniuscujusque membri, augmentum corporis faciens in ædificationem sui, in charitate. Nec vilem reputes formam hanc quia in terrâ est, exemplar habet è cælo.

Zonaras in Canonem 7. Concilij Carthaginensis.

Apostolis suis Christus Dominus ligandi ac solvendi facultatem tribuit. Apostolorum porrò typum summi Sacerdotes gerunt. Quamobrem hic quoque Canon Episcopis arbitrio suo decernendi, hoc est præfiniendi, statuendi, declarandi pro criminum varietate pœnitentiæ tempora, hoc est, quandiù eum, qui lapsus est, constrictum pœnæ vinculis retineri, quandò solvi oporteat, constituendi potestatem adjudicavit.

Balsamon in Canonem 7. Concilij Carthaginensis.

Ex præsentibus quoque Canone evidenter ostenditur, non licere Sacerdotibus hominum confessiones audire, & peccata remittere sine Episcopali permissione. Dicit enim, si quis in mortis periculo fuerit constitutus, & petiverit reconciliari, id est, sibi permitti ut sit divinarum Sacramentorum particeps post Confessionem (absentem autem Episcopum) non potest Sacerdos eum reconciliare: sed debet interrogare Episcopum, qui obtinet locum Apostoli, & accipit à Deo potestatem ligandi & solvendi, & cum ejus permissione facere reconciliationem: si modò sit expeditum interrogationem facere.

Magister sententiarum in 4. dist. 24.

Christus quoque duodecim elegit Discipulos priùs quos & Apostolos vocavit, quorum vicem gerunt in Ecclesiâ Dei Majores Pontifices.

Petrus de Alliaco, de Ecclesiæ autoritate parte 1.

Ea propter, in hujus tractatus principio, de origine Ecclesiasticæ potestatis aliquas conclusiones, plurimorum dubiorum exclusivas, brevitatis recolligere dignum duxi. Prima est, quod sex Ecclesiasticæ potestates leguntur in Evangelio, à Christo suis Apostolis & Discipulis (pro ipsis & eorum successoribus ministris Ecclesiasticis) fuisse collatæ. Prima potestas consecrationis, quæ interdum dicitur character vel potestas ordinis, quam contulit Dominus, quandò dixit, hoc facite in meam commemorationem, Luc. 22. Secunda est potestas administrationis Sacramentorum, & præcipuè Sacramenti pœnitentiæ quæ est potestas clavium, vel spiritualis jurisdictionis in foro conscientiæ, & hæc potestas promissa fuit Petro. Tibi dabo claves, &c. Matth. 16. promissa fuit etiam omnibus ibid. Amen dico vobis, quæcumque ligaveritis, &c. Matth. 18. Collata verò ibid. Accipite Spiritum Sanctum

quorum remiseritis peccata remittuntur eis, &c. Ioan. 20. Tertia, est potestas seu auctoritas Apostolatûs seu prædicationis, quam tradidit eis Dominus dicens, euntes prædicate, &c. Matth. 10. Quarta, est potestas iudiciariæ correctionis in foro exteriori, per quam timore pœnæ peccata corriguntur, præcipuè quæ sunt in scandalum Ecclesiæ, & hæc data est eis ibid. si peccaverit in te frater tuus, &c. Si non audierit, dic Ecclesiæ, si Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut ethnicus & publicanus, &c. Et sequitur, quæcumque ligaveritis, &c. Matth. 18. Quinta, potestas est depositionis ministrorum, quoad determinationem jurisdictionis Ecclesiasticæ ut evitetur confusio, & dissentionis materia in populo, & inter ministros, si ipsi æqualiter & indistinctè de omni populo curam haberent: & hæc potestas, collata est Petro & successoribus ejus, ubi ei specialiter dictum est, pasce oves meas, &c. Ioan. ultimo. Sexta, potestas est exigendi necessaria vitæ ab his quibus spiritualia ministrabant. Et hæc potestas declarata est ubi dicitur, euntes prædicate, &c. Et subditur, dignus est operarius cibo suo vel mercede suâ. Matth. 10. Luc. 10. Aliam ergo potestatem, præter sex illas, non acceperunt Discipuli à Christo, nisi miracula faciendi, ad confirmationem fidei, in quâ non necessariò succedunt eis Episcopi & alij Presbyteri, qui jam non indigent miraculis confirmari.

Gerfonius de Potestate Ecclesiasticâ, Consid. 5.

Invenimus autem quod hæc jurisdictionis potestas promissa est Apostoli ante passionem Christi. Matth. 18. Amen dico vobis. Quæcumque ligaveritis super terram, erunt ligata & in cælis, &c. & promissa fuit Petro. Matth. 16. tibi dabo claves regni cælorum. Sed post resurrectionem suam collata est Apostolis, quando insufflans eos dixit. Accipite Spiritum Sanctum quorum remiseritis peccata, remittuntur eis, &c. Ioan. 21. & ibidem ultimo dictum est Petro. Pasce oves meas. Addita est seu potius confirmata potestas prædicandi cum potestate conferendi baptismum, vel potius jam datæ potestatis executio iussa est. Matth. ult. euntes in mundum universum, prædicate Evangelium omni creaturæ Baptizantes eos in nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti.

Gerfonius de Statibus Ecclesiasticis. Consid. 2.

Status Prælationis Episcopalis in Ecclesiâ quoad sui collationem primariam fuit immediatè à Christo datus primis Apostolis sicut status Papalis Petro, licet postmodum talis collatio vel acquisitio fieri potuerit & facta sit in successoribus per homines sicut Mathias factus est Apostolus per electionem vel sortem, & successores etiam Petri fiunt nunc per humanam electionem Dominorum Cardinalium, qui modus potuit & potest variari ut infra ponitur.

Consid. 4.

Status Episcopalis non ita subest statui Papali quod illum possit Papa annullare, sicut nec status Papalis possit humanitùs destitui. Nihilominus idem status Episcopalis quoad acquisitionem isti personæ, & quoad exercitium, subest rationabili Papæ voluntati ad utilitatem Ecclesiæ, ut dictum

156 *Censure de la Faculté de Theologie de Paris,*
est. Hæc autem rationabilitas videtur attendenda seu regulanda maximè
per determinationes Conciliorum generalium, præsertim jam factas de con-
sensu & auctoritate Summorum Pontificum.

Consid. 6.

Status Episcopalis habet ex se & Christi institutione primariâ potestatem
conficiendi corpus Christi & ministrandi Sacra Ecclesiastica omnia, jus in-
super prædicandi, jus stipendia temporalia sumendi, jus excommunicandi,
jus Prælatos minores, scilicet Curatos instituendi, jus Ecclesias consecran-
di, jus beneficium Ecclesiasticum vel stipendium temporale conferendi, vel
facere conferri ministrantibus sub se spiritualia, jus indulgentias dandi. Et
itâ de reliquis multis quæ Summo Pontifici competunt, ut in fonte.

Ioannes Major, in 4. Sententiarum dist. 24.

Prætereâ reliquos Apostolos Episcopos factos à Christo diximus post re-
surrectionem, & per consequens tam Episcopi quam Curati sunt de jure
divino, quemadmodum Romanus Pontifex, nec aliquis purus homo po-
test illud jus & illas potestates tollere ab Ecclesiâ plusquam Summum Pon-
tificatum; licet Petrus Paludanus & de Turrecremata teneant oppositum.
Sed hoc quod ipsi tenent censuit in fide hæresim Facultas Nostra, & hoc
idem alijs rationibus munivimus.

Nicolaus de Cusa, de Concordantiâ Cathol. lib. 1. cap. 10.

Et sic Sacerdotum est ut anima una in uno corpore fidelium, quæ mem-
bris communicat vivificationem, vegetationem, & sensationem, & juxta
gradationem membrorum quibus præsidet, gradum in præsidentiâ Cathedra-
li sortitur.

Eugenius 4. in decreto ad Armenos.

De solis Apostolis legitur, quorum viam tenent Episcopi, quòd per ma-
nûs impositionem Spiritum Sanctum dabant.

Tridentinum Concilium 4. sess. 23.

Episcopos qui in Apostolorum locum successerunt, ad hunc Hierarchi-
cum ordinem præcipuè pertinere, & positos sicut idem Apostolus ait, à
Spiritu Sancto regere Ecclesiam Dei.

*Vide M. Ioannis Launoij Theologi Parisiensis Viri Eruditissimi solida ac
acuta responsa, ad objectiones R. Bellarmini & Brunonis Chassaing Ordinis
FF. Minorum Recollectorum in opere famoso, cui titulus est, Ioannis Launoij
Constantiensis, Parisiensis Theologi assertio inquisitionis in Monasterij S.
Medardi Sueffion. privilegium. parte 3. Variorum. fol. 723. &c.*

p. 365 & 366 Tous ceux qui ont une puissance & une juridiction ordinaire, c'est à dire qui leur convient à raison de leur charge & de leur office, peuvent la deleguer, & en faire telle part qu'il leur plaist, sans attendre le consentement d'autrui..... Or le pouvoir d'exercer toutes les fonctions Episcopales dans toutes les Eglises particulieres appartient de droit au Pape aussi bien qu'aux Evesques, c'est à dire en vertu de la charge, & de son office..... Il peut donc deleguer cette juridiction, & faire telle part qu'il luy plaira des fonctions de Pasteur, en tous les Dioceses de tous les Evesques, sans rechercher leur consentement.

Douzième proposition de Jacques de Vernant.

CENSURA.

CENSURE.

Doctrina contenta in hac propositione (il peut donc, &c.) intellecta de usu & exercitio, est juri communi contraria, & tendens in destructionem Ecclesie, non in edificationem.

La Doctrine contenuë dans cette proposition, il peut donc, &c. entenduë de l'usage & de l'exercice, est contraire au droit commun, & tendante à la destruction de l'Eglise, & non pas à son edification.

Ex Censurâ sacræ Facultatis Theologiæ Parisiensis latâ in propositiones Ioannis Angeli Ordinis Fratrum Minorum. an. 1482.

Extrait de la Censure de la sacrée Faculté de Theologie de Paris, faite contre quelques propositions de Jean Angeli de l'Ordre des Freres Mineurs. en l'an 1482.

8. **P** Apapossit totum jus Canonum destruere, & novum construere.

8. **L** E Pape pourroit détruire tout le Droit Canon, & en faire un nouveau.

CENSURA.

CENSURE.

Hac propositio est scandalosa, blasphematoria, notoriè hæretica & erronea.

Cette proposition est scandaleuse, blasphematoire, & notoirement heretique & erronée.

Du Registre contenant les conclusions de la mesme Faculté. Ex Registro continente conclusiones ejusdē Facultatis.

Extrait de la censure des Liures de la Republique Ecclesiastique, de Marc-Antoine de Dominis Archevesque de Spalatro. Ex censurā librorum de Republicā Ecclesiasticā auctore Marco Antonio de Dominis, Archiepiscopo Spalatenſi.

Du Livre 3. chap. 11. nomb. 15.

Lib. 3. Cap. 11. Num. 15,

Quant à ce que les Docteurs de Paris enseignent, que les seuls Cardinaux font les Electeurs du Pape au nom de toute l'Eglise, c'est une pure vanité, parce que ces mesmes Docteurs supposent qu'il n'y a dans l'Eglise universelle qu'un Pape universel, qui preside à toute l'Eglise universelle, comme Evêque universel. Quod Parisienses, Cardinales solos faciunt totius Ecclesie universalis nomine Pape Electores, est mera vanitas, quia supponunt in Ecclesia universali unum Papam univrsalem, qui toti presit Ecclesia universali tanquam Episcopus universalis.

C E N S U R E.

C E N S U R A.

Cette proposition est erronée, l'erreur de laquelle tombe sur cette particule (pure vanité) & quant à la supposition qu'elle attribue aux Docteurs de Paris, elle est fautive, dont la fausseté tombe sur ces paroles (comme Evêque universel, comme si les autres Evêques n'estoient que les Vicaires du Pape. Hac propositio est erronea, cujus error cadit in particulam (mera vanitas) & quoad suppositionem quam Parisiensibus tribuit, falsa, ejusque falsitas in hac verba (tanquam Episcopi universalis) cadit, quasi alij Episcopi sint tantum Papa Vicary.

